

прозорцитѣ, отблѣскваха се отъ тѣхъ и се изгубваха въ розово-червено и пурпурно сияние. Това тихо сияние бѣ събрало пѣргавитѣ момчета на тѣхното обично мѣсто. Дневнитѣ имъ занятия бѣха се свѣршили, и докато се стѣмни добръ, тѣ прѣкараха тукъ въ гоненица и шеги.

Днесъ тѣ слушаха напрѣгнато думитѣ на единъ свой другарь, който още при пристигането си очуди всички съсъ своето сериозно лице и тайнственъ говоръ.

— Ще ми повѣрвате ли, или не? — започна той. — Азъ бѣхъ трѣгналъ нагорѣ по разходка; записалъ съмъ се по едно врѣме и съмъ отишелъ по-далечъ, отколкото другъ пжтъ и, отколкото мислѣхъ да ходя. Бѣхъ се възкачилъ на високитѣ планински стѣни, които вие виждате хе тамъ, освѣтени отъ вечернитѣ слънчеви зари и оттамъ гледахъ, какъ хубаво се е прострѣло полето. Менѣ не ми се искаше, но нѣщо ме тикаше да вървя все по-нагорѣ. Поиска ми се по едно врѣме да видя какво има и тамъ. И ето, че изпаднахъ въ едно мѣсто покрито съ голѣми разхвърлени камъни и високи скалисти стѣни! Рѣкохъ да се върна, но изведнажъ се спусна надъ мене силенъ трѣсъкъ и грѣмъ! Азъ се спрѣхъ: черни и тежки облаци висѣха надъ главата ми. Потърсихъ тогава нѣкое скривалище, за да се запазя и веднага видѣхъ прѣдъ себе си...

— Какво, какво? — извикаха слушателитѣ му.

— Хвода на едно тъмно, мрачно подземие. — Азъ се впуснахъ въ него. Ухъ, колко страшно, колко студено вѣеше на срѣща ми! Ако не бѣ ме уплашилъ единъ новъ гърмовенъ ударъ, азъ веднага щѣхъ да избѣгамъ оттамъ. Не смѣхъ да погледна наоколо си. Тъмно и заплашително зѣеше на срѣща ми входа въ подземието и дъното му, струва ми се, че се губѣше въ безкрайната дълбочина на земята. Грозни, неземни гласове